

menne som vel tænkeligt, været muligt at komme til Enighed med Ministeriet, derom? Ikke, at tale om de andre, geistlige Love, Præstefaldelsesloven og Valgmenighedsloven! Hvorledes dee vil, gaa med Fattigloven, kunne vi jo ikke vide, uden forsaavidt vi kunne se, hvorledes det andet Thing stiller sig til den, og jeg skal ikke negte, at af alle Reformforslagene er dette det eneste, som jeg pincer nogen Mulighed for, at vi kunne faae nd i en nogenlunde antagelig Skikkelse, saa vidt man kan dømme efter det andet Things Forhandlinger om dette Lovforslag. Komme vi til Skattelovene, er affuvarat det Samme Tilfældet, som f. Ex. med de geistlige Love. Vi opnaa Intet til Trods for, at vi sigte til Regjeringen: „Maa vi faae Reformen i vort Skattevesen, saa ere vi villige til at give en Indkomstskattelov til Gjengjæld. Men, nei, den høitærede Finantsminister vil ikke. Vi have for saa Dage siden behandlet Toldlovsforslaget; Folkethinget har der givet tilkjende, hvad det vil: betydelige Indskrænkninger i de Statter, der opkræves gjennem Tolden, for derved at lette Fornødenhederne, for en hel Del af Folket, navnlig de mindre Bemidlede. Men det har man ikke villet gaa ind paa, hvorimod det hele, vi have hørt, er, at man har stillet nogle Lufinde Nd, op, som man kalder Præmier, hvorved man vil dæmpe hele den Bevægelse, der har reist sig i Folket, blandt Andet med Krav paa Skattelettelser. Seg har allerede ved den tidligere Leilighed, sagt, at dette kalder jeg, at give Stene for, Brød, og jeg gjentager det her. Naar vi derimod, sigte: „Vi ville betydelige Indskrænkninger i Toldsatserne paa alle de Postter, som vedrøre Artilleri, om hvilkke man kan sige, at de ere blevne til Nødvendighedsartikler, for Arbejdsbefolkningen, hvad der vilde komme Alle til Gode, saa kunne vi ikke faae Regjeringen med os. Men nogle Smaaafstillinger, som kastes ud i Grams til Høve og Vestre, og som hovedsagelig kun ville komme dem til Gode, der ikke trænge til det, taler man om i høie Toner og mener, at det er Noget, man kan byde det danske Folk. Seg kan ikke betragte dette paa denne Maade, som man gjør fra den anden Side, og jeg kan ikke give det min Anerkjendelse. Følgelig maa jeg stille mig saaledes, som jeg nu gjør. Seg tror ikke, at der er nogen Mulighed for, som et æret Medlem sagde, at Regjeringen vil forbedre sig. Seg hørte nu vel, at det ærede Medlem derovre ved Døren, fra Svendborg Aints 2den Valgkreds (S. Senfen) mente, for saa vidt jeg forstod ham, at hvis Regjeringen ikke flaar ind paa en anden Bei til Oktober, naar vi komme sammen igjen, vil han være villig til at være med til at gjøre, hvad vi nu staa i Begreb med at gjøre; men jeg vil indstændig raade det ærede Medlem til at gaa med os nu i Aften. Det ærede Medlem har, saa vidt jeg veed, været med til at stemme for Adressen. (Lh. Nielsen: Sa, og for 18de November Forfatningen.) Min

ærede Nabo til Vestre siger, at det ærede Medlem derovre ogsaa stemte for 18de November Forfatningen. (Stemmer; Nei.) Naa, ja, det skal jeg ikke opholde mig ved, men i ethvert Tilfælde stemte de Herrer for Adressen, og jeg tilstaa; at Enhver der har været med til at frembære Folkethingets Ansøgnelser og Ansøker for H. Majestæt Kongen, saaledes som vi gjorde det i den Adresse, som vi for saa Dage siden frembar for Thronen, bør ogsaa være med til at gjøre det, som vi nu her staa i Begreb med, nemlig at stemme imod Finantsloven. Som det er blevet sagt, ikke af Genmen af flere, ere disse to Ting i god Konsekvens med hinanden. Det er ganske vist, at Maaden hold er en Dyb, og det ærede Medlem haaber paa, at naar vi komme igjen til Oktober, skal det gaa bedre. Sa, det var jo rart, om det vilde ske, og hvis jeg delte det Saab, vilde jeg med Fornøjelse gaa med ham, men der er Intetfornøjet, der tyder paa, at man kan vente noget. Saadant, forsaavidt, vi da til Oktober se det samme Ministerium, som i Dag. Det forekommer mig altsaa, at hvad vi kunne gjøre i Dag, skulle vi ikke opfatte til i Morgen og endnu mindre til Oktober. Der gaar da et helt Aar længere hen. Og det feiler vist ikke, at det vil gaa det ærede Medlem som os, at naar vi komme hjem efterat have siddet her et halvt Aar, igjennem, vil man spørge os: „Hvad have I udrettet, hvad have I faaet færdig? Vi have da ikke Andet at svare: Sa, smed Undtagelse af nogle Lønningsslove og en hel Del forøgede Udgifter have vi Intetfornøjet udrettet. Det er sjørgelige Frugter at vende hjem med det ene Aar efter det Andet. Som det meget rigtig er bleven sagt af mit ærede Nabo tilvestre, have vi faaet Taler nok, dem har der ingen Mangel været paa; men Resultatet af disse Taler er umaadelig tarveligt. Al Folket er misfornøjet dermed, kan Ingen undre sig over. Om man nu skulde tænke, ligesom en vis Del af det danske Folk tænkte i 1865 og 1866 efter de sjørgelige Begivenheder, der vare rullede hen over vort Fædreland, at det skulde gaa saaledes, at vi atter skulde feire, saa kan jeg ikke nære et saadant Saab; det tror jeg ikke vil ske. Seg tror, som det er blevet antydet, at de Valg, der foregik den 20de September f. A., have klarlig vist, at det Saar, man den Gang fik, er nogenlunde forvundet, og man har samlet sig saaledes sammen, at man er kommen til Klarhed om, hvad man i Fremtiden vil. Seg beklager, at den høitærede Regjering ikke har set det Samme; havde den det, kan jeg ikke tro Andet, end at den vilde have stillet sig paa en anden Maade. Seg kan sige den ærede Regjering, det er ikke mig om Personerne at gjøre (Ufbrydelse); de Herrer bagved mene det dog; men jeg kan forsikre om, at det er mig aldeles ligegyldigt, hvilke Mænd der er Ministre i Danmark, naar jeg blot kan faae de Love gennemførte, som jeg sætter